

DE TAS

Een klassieke dokterstas, of toch een hipper variant? Als huisarts heb je steeds meer te kiezen. Wat zegt de tas eigenlijk over de dokter? En wat zit er in die tas? Gepensioneerd huisarts Jos Boesten eindigde zijn loopbaan met een klassieke NHC-tas.

TEKST: BERBER BIJMA / FOTO: ROB VAN HOORN

‘De patiënte bekeek me van top tot teen en opende de meterkast’

Wie? Jos Boesten (65)

Hoe en waar? gepensioneerd huisarts in Elsloo (L.)

‘Op de huisartsopleiding kreeg ik een zwarte tas, veel te klein. Op vakantie op Rhodos kocht ik een nieuwe, een juchtlere schouder tas. Er zaten vakken in of die maakte ik er zelf in, dat weet ik niet meer zeker. Ik had de praktijk nog maar pas overgenomen van mijn voorganger, die altijd strak in pak met stropdas visites deed. Ik belde in overhemd en spijkerbroek – met die schouder tas – aan bij een oudere patiënte. Ze deed de deur open, bekeek me van top tot teen, zei niets, deed een stap terug en opende de meterkast. Ze dacht dat ik de meteropnemer was.’

‘Na die tas van Rhodos heb ik nog een koffer gehad, met rood leer bekleed. Die ging ook na een tijdje stuk. Ik ben mijn loopbaan geëindigd met een klassieke NHC-tas, ook weer rood trouwens. In 2022 ben ik met pensioen gegaan. Eerder dan de bedoeling was, omdat ik na een coronabesmetting in 2020 niet weer de oude ben geworden.’

‘Mijn laatste tas staat nog steeds in de gang. Ongeveer eens per halfjaar komt-ie van pas, als ik bijvoorbeeld een van de kleinkinderen even in de oren moet kijken. Hij staat niet in de weg en ik wil ‘m voorlopig in het zicht houden. Zo’n tas is toch een stuk van je identiteit, als je 35 jaar huisarts bent geweest.’ ¶

EEN BLIK IN JOUW TAS?

We zijn nieuwsgierig naar het verhaal van jouw dokterstas! Meld je aan voor deze rubriek via dedokter@lhv.nl met in de titel ‘dokterstas’.

‘Eén keer voerde ik op straat een nachtelijke mond-op-mondbeademing uit die niet al te smakelijk verliep. Sindsdien heb ik altijd een Mayo tube in de tas gehad. Die is bedoeld om de tong op z’n plek te houden én om degene die hulp biedt, tegen braaksel te beschermen. Na die ene ervaring was dat een plezierig idee.’

‘Ik had altijd alle voorgeschreven ampullen wel bij me. Daarbovenop had ik akineton mee, een middel op Parkinson-achtige verschijnselen te bestrijden die kunnen optreden als bijwerking van antipsychotica. Ik heb het één keer gebruikt – het zit dus nu ook niet meer in de tas – en was toen heel blij dat ik het bij me had.’

‘Vroeger had ik van alles in m’n tas zitten, ook veel medicijnen. Toen dachten we nog dat we de wereld moesten redden. Met de ANW-diensten en de hedendaagse aanrijtijden van ambulances zijn veel spullen overbodig geworden. De inhoud van mijn tas is in de loop van de jaren fors geslonken. In hagro-verband hebben we nog een keer een opschoonactie gehouden en samen besproken wat je écht nodig hebt.’